

ANTONIA MURGO

DICEMBRE'NİN
SIRA DIŞI EVİ

KAHRAMANLAR

15 yaşında, dadı, akrobat, ip cambazı, trapezci. Şekli pastaya benzeyen şapkasını yanından hiç ayırmıyor çünkü üzerinde keçeden yapılmış yuvarlak süsüyle, yukarı doğru kıvrık kenarlarını saran ipek kurdelesiyile ve sivri tepesiyle bu şapka ona kocaman bir sirk çadırını hatırlatıyor.

DICEMBRE

Bayan Dicembre
(*Diçembre*)

Bay Moonro'nun Dicembre hakkındaki görüşü: "*Cambazlık yapabilen bir beceriksiz.*"

11 yaşında. Öcü'nün oğlu, dâhi çocuk. Kalın, gür saçları var. Yanmış kıyafetler giyiyor. Fırındaki yumuşak ekmeklerin üzerinde yatmayı, şöminede oynamayı, çatıdaki bacaya çıkıp bir pencerenin kenarından dışarıyı seyrederek gibi etrafı seyretmeyi seviyor.

CORVIN

Corvin Moonro
(*Korvin Munro*)

Bay Moonro'nun Corvin hakkındaki görüşü: "*Minik, huysuz bir duman.*"

Aşçı, temizlikçi, Moonro Villası'nın kâhyası.

Kirazlı turtası şehrin en lezzetli turtasıdır.

BAYAN MALHONEY

Nydia Malhoney
(*Nidya Malhaniy*)

Bay Moonro'nun Bayan Malhoney hakkındaki görüşü: "Öcü'den daha korkutucu olabiliyor."

Şehrin Öcü'sü ve Ay Klanı'nın bir üyesi. Ay'ın farklı evrelerini gösteren yuvarlak ve köşeli düğmeleri olan lacivert kıyafetler giyiyor.

Yanmayan bir çubuk içiyor. Kelime oyunlarına bayılıyor.

BAY MOONRO

Micheal Him Moonro
(*Maykıl Him Munro*)

Dicembre'nin Bay Moonro hakkındaki görüşü: "Gerçekten harika biri."

Öcü'nün 16 yaşındaki büyük oğlu. Özel güçleri olmadan doğdu. Yüzü çillerle dolu, koyu renkli gözlü, kızıl saçlı bir çocuk. Tozkoparan çetesine sızdı. Yanmış odun kadar siyah renkli süngüsünü ustalıkla kullanıyor.

OVEST

Ovest Owl Moonro
(*Ovest Owl Munro*)

Bay Moonro'nun Ovest hakkındaki görüşü: Onun hakkında hiç ama hiçbir şey söylemiyor. Ovest'in varlığı bir sır.

Tozkoparanların kurucusu ve lideri. İri cüsseli bir adam. Sıra dışı bir kılıç ustası. Altın süngü kullanıyor. Öcü'yü öldürerek korkuyu yok edeceğine inanıyor.

VESPERO

Vilson Vespero
(*Vilson Vespero*)

Bay Moonro'nun Ovest hakkındaki görüşü: "Berbat bir Topkoparan."

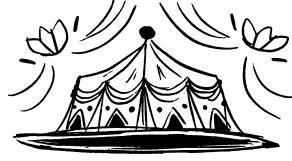

MEZZODİ
(*Mezzodi*)

Vespero'nun adamı, küçük hırsız.
Metal bir süngü kullanıyor.

Bay Moonro, onu evinin bir
köşesinde eli kolu bağlı hâlde
bulduğunda hakkındaki
görüşlerini söyleyecek.

BACADA

Dicembre ağzını açıp gözlerini ovuşturdu. Evin bacasında bir çocuk vardı.

Daha önce beşiklerde, bebek arabalarında, posta kutularında, çamaşır sepetlerinde, havan toplarında, kaplan kafeslerinde çocuk görmüştü ama bir bacada hiç çocuk görmemişti. Çocuğun başı, taş bacanın ağzından küçük bir duman bulutu gibi yükseliyor, kargaların tüylerini andıran simsiyah saçları rüzgârda uçuşuyordu. Belki de bir karga, başının üzerine yuva yapmıştı.

Kesin olan bir şey vardı: Bu çocuk bacadan Dicembre'yi seyrediyordu. Bahçenin girişinde ya da villayı çevreleyen demir parmaklıkların dışında ondan başka kimse yoktu çünkü.

Kırmızı tuğlalarla örülü iki katlı villanın tepesinde küçük bir kule, binanın iki yanında sıra sıra dizilmiş sarı ağaçlar vardı. Bahçede kuru yapraklar, pencerelerde sarmaşıklar vardı. Kış, henüz buraya ulaşmamıştı sanki.

Dicembre, iŐ ilanının yazılı olduğu gazete kupürünü çıkarıp adresteki numarayı kapıda yazan numarayla karşılaŐtırdı. İki de aynıydı.

“İŐ görüŐmesi için mi gelmiŐtiniz?” diye sordu evin kapısını açan kâhya. “Sizi pencereden gördüm.”

Dicembre başını sallayıp dikkatle kapıya yaklaŐtı.

“Bacada bir çocuk var.” diye fısıldadı endiŐeyle.

“Başka nerede olacaktı ki?” diye cevap verdi kadın, önlüğündeki külleri temizleyerek. “Beni takip edin, Bay Moonro sizi bekliyor.”

Dicembre duraksadı. Son bir kez daha çatıya, kiremitlere ve bacanın tuğlarına baktı. Çocuk gözden kaybolmuŐtu.

Sesini çıkarmadan eve girip kâhyayı takip etti. İkinci kata bağlanan bir koridorla çevrelenmiŐ geniş bir holden geçtiler. Duvarlar ve merdivenin korkulukları, kestane kabuğu rengine çalan açık kahverengiydi. SaĐ taraftaki duvarda, kiraz ağacından yapılmış ahŐap basamaklar vardı. Diğer taraftaki gösteriŐli kolonların arkasından görkemli bir yemek odası görünüyordu.

Kâhya dümdüz ilerleyip iki kanatlı bir kapının önünde durdu. Kapının baklava desenli camları bal peteği rengindeydi. Kadın, Dicembre'yi kütüphaneye buyur etti. Kütüphanede, sıcak bir görüntüsü olan küçük bir oturma alanı, yanan bir őömine, bir sehpa ve yuvarlak duvarla uyumlu, yarım ay Őeklinde bir divan vardı.

“Eşyalarınızı buraya bırakabilirsiniz.” dedi kadın, kitaplıkların arasındaki askılığı işaret ederek. Önlüğünü bir kez daha temizledikten sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

Dicembre odada tek başına kalmıştı. Birbirine eklenmiş kumaş parçalarından yapılmış valizini yere bırakıp pelerini, süslü bir pastaya benzeyen kırmızı ve sarı şapkasını astıktan sonra yarım ay şeklindeki divana oturdu.

Pencereleri örten perdeleri inceledi. Perdelerin, aralarına ispinoz ve kızılgerdan kuşları serpiştirilmiş ağaç dallarıyla dolu bir deseni vardı. Dicembre odadaki lambaderi, altın renkli dünya küresini ve kenarı püsküllü pufu gördü. Karşısında oturan adamı fark etmemişti.

“Bay Moonro?” diye sordu şaşkınlıkla. Nereden çıkmıştı ki bu adam?

Bay Moonro, Dicembre’ye bakma gereği duymadan başını salladı. Üzerinde sık, lacivert bir takım elbise vardı. Gri, sık sakalları bir çubuğun ucundan yükselen duman gibi şakaklarına kadar uzanıyordu. Zayıf işaret parmağını, yelpaze gibi katlanmış bir kâğıdın üzerinde gezdirdi.

“Öz geçmişiniz bugüne kadar gördüğüm en uzun öz geçmiş, Bayan Dicembre.” dedi.

“Aa, teşekkür ederim.”

“Bu bir iltifat değil, ne yazık ki.”

Dicembre dudaklarını sıkıca kapadıktan sonra mahcubiyetle bacaklarına ve ayaklarının ucuna dokundu. Böyle yaparak biraz olsun küçülebilmeyi umuyordu.

“Gördüğüm kadarıyla son iki yılda sayısız işe girmişsiniz. Üstelik bu işlerin çoğu... Nasıl denir... Kısa süreli olmuş.” dedi Bay Moonro. Düşünceli bir tavırla dumana benzeyen sakalını okşadı. Bir yün yumağını andıran bu sakallar, her an yerlerinden uçup şöminenin közlerinde kaybolacakmış gibi görünüyordu.

“Beklenmeyen bazı sorunlar... Bazı engeller çıktı.” diye mırıldandı Dicembre. Dağılan dikkatini toparlamaya çalışıyordu. Bay Moonro bir elini kaldırıp onu susturdu.

“Bir tramvayda, öğleden sonra saat üçten beşe kadar bilet kontrolörü olarak çalışmışsınız. Bu iş aynı gün içinde sadece birkaç saat sürmüş yani.”

“Bilet rulosu sıkışmıştı... Sonra da yuvarlanarak...”

“Ayakkabı boyacısı. Bu işte iki gün çalışmışsınız.” diyerek bir kez daha araya girdi Bay Moonro.

“Bana ayakkabıları cilalamadan önce fırçalamam gerektiğini söylememişlerdi. Bunu bilseydim...”

“Çiçek satıcısı. Üç gün.”

“Yalnız orada büyük bir haksızlık yapıldı. Çiçeklerin yapraklarının hemen hemen hepsi hâlâ...”

“Listede benim varlığımdan bile haberdar olmadığım başka işler de var: çilek satıcısı, bir papyon mağazasında dantel satıcısı, müzik kutusu akortçusu, opera kitapçığı ciltçisi, sahte sokak haritası üreticisi. Sonuncusu dikkatimi çekti. Nasıl bir iş bu?”

Dicembre öne doğru eğilerek Bay Moonro'ya biraz yaklaşımasını işaret etti. "Örneğin Bora Bulvarı." diye fısıldadı. "Aslında böyle bir yer yok."

Bay Moonro yüzünü buruşturdu. Sonra Dicembre'nin çalışma hayatıyla ilgili sorularına devam etti.

"Burada, bir şirkete büyüdüğünüz yazıyor. Şu an on beş yaşındaymışsınız ve iki yıl önce iş bulmak için şehre taşınmışsınız."

Dicembre başını sallayarak onayladı.

"Açık konuşmam gerekirse küçük hanım, ne referansınız var ne de herhangi bir yeterliliğiniz. Üstelik fazlasıyla gençsiniz. Dadılığın ilk kuralını biliyor musunuz bari?"

Dicembre biraz düşündü. Yemek pişirmek olabilir miydi acaba? Hayır, bu aşçıların ya da kâhyaların işiydi. Masal anlatmak? Bir çocuk; annesi, babası ya da kardeşi olacak kadar şanslıysa onlardan da masal dinleyebilirdi. Alfabeyi öğretmek? Bu iş için de öğretmenler vardı. Evet, ilk anda aklına öğretmenler gelmemiştii.

"Şey, ben..."

"Her neyse, benim aradığım kişi olduğunuzu sanmıyorum. Yine de vakit ayırdığınız için teşekkürler." dedi Bay Moonro. Yerinden kalkarken işaret parmağını kâğıttan çekerek kapıyı gösterdi. Sonra arkasını dönüp odanın diğer ucundaki maun masaya oturdu ve işleriyle ilgilenmeye başladı.

Dicembre ayağa kalktı. Morali bozulmuştu. Parmaklarının arasında sıkıca tuttuğu eteği kırıışmıştı. Öfke ve kırgınlıkla karışık bir duyguyla kapıya doğru yöneldi. Valizini